

Catherine Anderson

Epervidék

Romantikus *Regények*

Catherine Anderson

Epervidék

Mystic Creek 5.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Strawberry Hill

Copyright © 2018 by Adeline Catherine Anderson

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 361 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Prológus

Túl nagy a csend. Ez nem az a békés csend, hanem olyan, amitől libabőrös lesz a tarkóm. Slade Wilder megállította a lovát. Ritkán járt erre, csak ha szórakozásból lovagolt, de úgy ismerte a környéket, mint a tenyerét. Nagyjából másfél méterrel előtte a bal oldalon mindig számítani kellett kőomlásra, a meredek lejtőt ugyanis kisebb-nagyobb szikladarabok ingatag kupacai borították. A hegyoldal időről időre megindult lefelé, és mindenkit maga alá temetett, aki az útjába került. Slade mindig nagyon óvatos volt, amikor erre járt, de nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen rettegés kerítette volna hatalmába. *Mintha egy rémült lény figyelne.* Némelyek kinevették volna ezért a gondolatért, ő azonban sosem vette félvállról az ilyesmit, különösen nem a vadonban. Az erdő mellett élők jól tudják, hogy a hatodik érzék az állatokban meg az emberekben is működik, és ostobaság figyelmen kívül hagyni.

Szemügyre vette az előtte húzódó csapást, amelyet emberi kéz vajt bele a hegyoldalba, majd kacskaringós úttá koptatott a sok emberi láb és lópata. A keskeny ösvény, amelyet észak felől sziklák szegélyeztek, jobbra meredek, vándorkövekkel teli lejtőbe torkollott. A magas fenyők, amelyeket még most, április közepén is vékony, kemény hórétteg vett körbe, itt csak nagy küzdelmek árán tudtak megkapaszkodni a talajban. Az ösvény közepén egy nagyjából harminc centiméter átmérőjű szikladarab hevert apróbb kövekkel körülvéve. Slade tudta, hogy csak nemrég zuhanhatott le, mivel amikor legutóbb fellovagolt a hegyre, még nem volt ott. Máskor mindig hallotta a mókusok és a madarak hangját, de most még a szél is visszatartotta a lélegzetét.

Slade még sosem érzett ilyen nyugtalanságot ezen a területen. Mindig nagyon odafigyelt a környezetére, ez igaz, de sosem lett tőle ennyire feszült. A családja birtoka, amelyet most ő vezetett, úgy másfél kilométerre terült el a hegy aljától. Gyerekkorában itt játszott a barátaival, ezekben az erdőkben. Később, tinédzserként felállított egy sátrat egy fa alatt, gumós növényeket és bogyókat gyűjtött, nyílt tűzön főzött magának vacsorát, és itt maradt egyedül éjszakára. Az egész hegyoldalt a hátsó kertjük folytatásának tekintette. Hiszen még a szüzességét is az egyik fenyőfa alatt vesztette el!

Slade kifújta a levegőt, és a figyelmét újra a jelenre összpontosította. A köcsuszamlás láthatóan elijesztette a környékről az összes állatot, így feltételezhetően pont azelőtt történt, hogy ő hallótávolságon belül ért. Elképzelte, ahogy a mókusok mozdulatlanul ülnek a faágakon, egy szarvas megdermed álló helyében, más lények pedig az üregükben kuporognak. Fészkelődött egy kicsit a nyeregben, és rájött, hogy a Wrangler farmerja nyirkos lett az izzadságtól, ahol a combja nekinyomódott a bőr lószerszámnak. Még mindig kiélesedett érzékszervekkel fürkészte a környezetét. Több mint hatvan éve járta rendszeresen a vadont, így volt annyi esze, hogy odafigyeljen a megérzéseire. Olyan sokszor megmentették már az irháját, hogy meg sem tudta volna számolni, és csak nekik köszönhette, hogy megérte azt a kort, amikor reuma gyötörte, az eredetileg sötétbarna hajába pedig annyi ősz hajszaal vegyült, hogy néha kedve támadt befestetni.

Még Mumus, Slade megbízható vércsederes lova is idegesnek tűnt. A herélt ménnek sem tetszik, amit itt érez, gondolta Slade. Amikor az erdő így elcsendesedik, az ember és az állat is jobban teszi, ha odafigyel.

Slade csukott szájjal szívta be a levegőt. Ekkor ütötte meg az orrát az a szag. *Friss vér*. Halovány, de félreismerhetetlen, fémes illat volt; a férfi csupa libabőr lett tőle. A következő pillanatban megcsapta a fekete medvék testének szinte észrevehetetlen kipárolgása, amelyet ő mindig az olyan ázott kutyáéhoz

hasonlított, amely nemrég rohadó növényzetben hengergőzött. A környezetvédők az interneten azt állították, hogy a fekete medve nem bűdös, a szaga inkább a bogyókéhoz és más táplálékaihoz hasonlít, ami talán az állatkertben vagy az állatmentő intézményekben igaz is volt, de a vadonban nem. A medve mindenevő, bármilyen élelemre lecsap, amit csak talál, növényekre és állatokra egyaránt, még akkor is, ha ez utóbbi valójában dög, amelynek messzire elér a bűze. És ez a szag aztán le sem jön róluk.

Végignézett a hegyoldalt szegélyező sziklákon. Semmi vészjósolt nem látott. Minden kő szilárdan ült az új helyén. Aztán megcsillant valami vörös az egyik szikla lapos oldalán. Slade rászegezte a tekintetét. A kő alól egy feketésbarna dudor állt ki. Egy medve első mancsa.

Slade kutyája, Pisztolý abban a pillanatban rohant ki az erdőből az ösvényre. Mostanáig egy mókust vagy nyulat üldözött, és még mindig vidáman vigyorgott. A meghatározhatatlan fajtájú eb bundája olyan hosszú volt, mint a skót juhászé, a színe, mint a rottweileré, a ruganyos testfelépítése pedig az ausztrál pásztorkutyáéra emlékeztetett. Hat évvel ezelőtt jelent meg a férfi teraszán, Slade még sosem látott olyan bozontos, csontsovány kölyköt. Nem akart kutyát. Igazság szerint évekkorábban megesküdött, hogy soha többé nem lesz kutyája, de nem volt szíve felhívni a gyepmestert. Azóta sem bánta meg ezt a döntését. Pisztolý volt a legjobb kutya társa egész életében, ráadásul mindenhez értett: terelte a marhákat, barátságos volt a lovakkal, sok embernél okosabbnak bizonyult, és miután rendszeren gondozták, gyönyörű lett. Most az eb megállt Mumus bal térdénél, megpördült, és felborzolta a bundáját.

– Igen – mondta Slade. – Érzed a medve szagát. Lábhoz! Nehogy nekem itt megbolondulj, és belefuss azokba a kövekbe! Még a végén mindketten ottmaradunk!

Pisztolý úgy állt meg, hogy a lapockája egy vonalban legyen Mumus első lábával. Slade leugrott a nyeregből, megnyugtatóan megveregette a herélt ménjét, aztán csettintett, és maga elé

mutatott a földre, jelezve a kutyának, hogy oda üljön le. Elin-
dult a meredek emelkedő felé. Ostobaság lett volna felmászni a
kőhalomra, így hát a keletnek tartó ösvényen maradt. Amikor
megfordult, ott hevert előtte a medve hátsó fertálya. Az állat az
oldalán feküdt, a hátsó lábát széttárta. Egyértelműen anyamed-
ve. A mellbimbói duzzadtak a tejtől. Slade most már értette, mi-
ért volt ilyen enyhe a szaga. A teste felét beborították a kövek.

Slade főállású marhatenyésztő volt, a vadászszезon idején
vadásztáborokat tartott a hegyekben, és vadhúson meg a saját
nevelésű marhákból készült ételeken nőtt fel, így nem tartotta
magát lágyszívű férfinak, de utálta látni az elhullott anyamedve
tetemét. Lehet, hogy a kicsinyei nem maradnak életben nélküle.
A fekete medve akár hat bocsot is kölykezhethet egy alommal,
többnyire kettőt, néha többet, és még csak április volt. Az ár-
nyékokban még mindig kékesfehéren csillogott a hó, hiába kez-
dett el melegedni az idő. Az anyamedvék valószínűleg csak most
jöttek ki a kölykeikkel a barlangjukból.

Felsőhajtott, és körbefordult, valami mozgást keresett. Az-
tán szemügyre vette az összes környékbéli fát. A rémült bocsok
gyakran felkúsznak egy fa törzsén, és addig kapaszkodnak bele,
amíg az anyjuk nem szól nekik, hogy most már biztonságos
odalent. Sajnos egyetlen cseppséget sem látott. Nem mintha
tudta volna, mihez kezdjen velük! Valószínűleg felhívná Oregon
állam hal- és vadvédelmi hivatalát. Amíg a bocsok nagyobbak
nem lesznek, szükségük van az anyatejre.

Visszagyalogolt a lovához. Mumus felhorkantott, és lehaj-
totta a fejét. Pisztolty nyüzszített.

– Most már tudom, te miért nem riadtál meg, Mumus. Érez-
ted a vér szagát, és hamarabb rájöttél, hogy elhullott, mint én.

Mumus fújtatott, az orrlyuka kitágult. Slade megsimogatta
az állat fejét, aztán felült a nyeregbe. A lovak nem szeretik sem
az élő, sem az elpusztult medvék szagát.

– Lábhoz, Pisztolty! Járjuk körbe a területet, mielőtt haza-
megyünk! Hátha megtaláljuk azokat a bocsokat.

Slade majdnem egy órát eltöltött azzal, hogy átfésülte a kör-

nyéket. Általában a kutyáját figyelte. Pisztolynak jó szaglása volt, és talált is pár illatot, ami felkeltette az érdeklődését, de egyik sem volt annyira friss, hogy izgalomba hozza. Ha a bocsok az anyjuk közelében maradtak, Pisztolny meg fogja érezni a szagukat.

Elindult lefelé a hegyoldalon az erdőn át, majd a kőomlástól szűk egy kilométerre délre visszakanyarodott a Flotsam Trailre. Nem sietett vissza különösebben a marhatenyészetbe, de már nem élvezte a lovaglást. Nem tudta kivenni a fejéből, hogy milyen sors várhat az anyamedve kölykeire. *A fenébe!* Az évnek ebben a szakában még nagyon kicsik, és mostanra biztosan mardossa a pocakjukat az éhség. Elszomorította ez a gondolat.

Ráadásul eszébe juttatta Vickie-t, élete egyetlen szerelmét. A nő annak idején nem hallgatott a szülővárosuk, Mystic Creek lakosainak az egyöntetű véleményére, és megmentett egy medvebocsot. Most, hogy Slade már kezdett megöregedni, furcsának találta, hogy hirtelen olyan élesen bukkan fel előtte egyik-másik emlék, mintha filmen látná őket. A lelki szemei előtt megjelent a kép, ahogy Vickie a csípőjén tartotta a bocsot. Apró termetű lány volt, kócos, göndör, vörösesbarna hajjal és lenyűgöző zöld szemmel. Slade pedig úgy beleszeretett, hogy az életét is odaadta volna érte.

Megpróbált uralkodni a gondolatain. Marhaság most Vickie-n merengeni. Hiszen még az is lehet, hogy időközben meghalt. Slade már majdnem negyven éve nem hallott róla, és nem is látta – hála istennek! Ha a nő vele lenne, még most is a halott anyamedve kölykeit keresnék, és ha megtalálnák, a férfi minden eszközzel azon lenne, hogy meggyőzze őt, rossz ötlet megtartani a bocsokat. *Hát nem!* Jobb neki egyedül. A nők elcsavarják a férfiak fejét, megbolondítják őket, aztán elszöknek a szívéük egy darabjával.

Slade ebből nem kért. Különb is borzalmas férj és valószínűleg még annál is pocsekább apa lett volna. Túlságosan el volt foglalva a lovakkal, a tehenekkel meg azzal, hogy minél tovább fennmaradjon a bika hátán. Ha a teste nem mondta volna fel a szolgálatot, valószínűleg még mindig rodeózna. Miután el-

veszítette Vickie-t, nagykanállal kezdte falni az étetet, olykor a gyomrát is elcsapta vele szertelen ifjú korban.

Amikor kiértek a lovaglőútra, Pisztoly előrerohant, és már három lóhossznyival Mumus előtt járt, amikor éles sikoly hasított bele a délutáni levegőbe. Slade még mindig az emlékein mezengett, de ez a hang visszarántotta a valóságba. Meghúzta a gyeplőt, és próbálta meghatározni, merről jöhetett. Mumus megriadt a sikítástól, és oldalra ugrott. Slade majdnem lecsúszott róla, mivel a másik irányba mozdult el. Belemarkolt a nyeregkázába, és gyorsan kiegyenesedett.

Pisztoly vakkantott, és előremutatott, mint egy vadász-kutya.

– Nem! – szólt rá Slade. – Lábhoz! Akármi is az, biztosan nem akar társaságot.

Pisztoly megpördült, és visszafutott Mumus bal mellső lábához, a fekete bundája hullámozott az ellenszélben. Slade még mindig azt próbálta kitalálni, honnan jöhetett a hang, amikor a fákon keresztül újabb sikítás hasított a levegőbe. Megfeszültek a hasizmai. Még sosem hallott olyan kiáltást, amit ennyire átjárt a rémület és valószínűleg a fájdalom. Zakatoló szívvel biztatta Mumust, hogy lépkedjen tovább lefelé a hegyoldalon. Biztosan egy állat volt, állapította meg Slade, csak épp most életében először nem tudta meghatározni a hang alapján, milyen fajhoz tartozhatott. Jobbra irányította Mumust, egy fenyőágakkal borított fiatal bokor felé tartott. Pár másodperc múlva újabb vonítás szelte át az erdőt, aztán vergődés hangjai szálltak fel a csalitosból. Ötven méterrel lejjebb a lejtőn felvilant egy sárga folt. Slade első gondolata az volt, hogy egy puma az. Miközben a területet pásztázta, úgy érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul, aztán felugrik a torkába. *Egy szőke medvebocs.* Abban a pillanatban, amikor férfi rájött, hogy mit lát, az állat fejével lefelé fordult a levegőben, nekicsapódott a földnek, és megint felsikoltott. Mindezt fémlánc csörgése kísérte.

– A mindenit! Ül, Pisztoly! Ül!

A kutya nyúszítva és vágytól remegve leeresztette a hátsó-

ját a földre. Slade leszállt a lováról, kikötötte Mumust egy kis fához, aztán átvágott a bokrok között, hogy közelebb kerüljön a bocshoz. A kis állatból csak egy elmosódott, aranysárga szőr-kupac látszott, amely épp eszeveszetten próbálta kirántani a jobb első mancsát egy prérifarkasoknak szánt csapdából. Slade agyát elöntötte a vér. Miféle barom helyez el csapdát ilyen közel az ösvényhez? Kész csoda, hogy Pisztolny nem lépett bele felfelé menet! Ha az acélcsapda a megfelelő szögben kapja el az állat lábát, eltörheti vagy porrá is zúzhatja a csontjait. Slade-nek már csak az hiányzott, hogy nyomorék legyen a kutyája!

Ahogy a férfi egyre közeledett a bocshoz, úgy esett az apróság egyre nagyobb pánikba. Slade nem akarta, hogy a kis állat még jobban megsérüljön, így visszavonult egy kevésbé ijesztő távolságba. Körbenézett, egy anyamedve vagy más bocsok nyomát kereste. A gyakorlott szeme semmit sem vett észre. Beleszipantott a levegőbe, hátha megérzi a közelben bujkáló felnőtt medve szagát.

Végül arra jutott, hogy a bocs egyedül van. Különben az anyja már szembeszállt volna vele, hogy megvédje a csapdába esett kölykét, amit Slade nagyon szeretett volna elkerülni. Már csak arra volt kíváncsi, hogy hol lehet a bocs anyja. A medvék néha elbarangolnak a kölyküktől, és viszont, de általában hallótávolságon belül maradnak. Ez a kis jószág pedig olyan hangzavart csapott, hogy még a részegeket is felébresztette volna vasárnap reggel.

Bő egy kilométerrel fentebb a hegyen egy elpusztult anyamedve hevert félig a sziklák alá temetve, Slade pedig nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy ez itt az ő kicsinye. A bocsok általában addig maradnak az anyjuk teteme mellett, amíg lehet, de ezt itt biztosan úgy megijesztette a sziklaomlás, hogy elszaladt. Nyilván fülsüketítő robaja volt. A hatalmas sziklák zuhataga megrengethette a földet. Ez a kis fickó pedig még nagyon apró, nyilván addig mászkált az erdőben, amíg el nem tévedt. Most pedig bajban volt. A csapóvas aljas találmány. Slade gyűlölte ezeket a vackokat.

Megpróbálta kitalálni, hogyan maradhatna életben a bocs, ha kiszabadítaná, de igazság szerint az volt az egyetlen esélye, hogy befogadja őt egy másik anyamedve, aki errefelé neveli a kölykeit. Ennek pedig elég kicsi az esélye. Némelyik medve elfogad idegen bocsokat, ha valaki beteszi őket a többi közé a barlangba, de ha az anyjuk már kivette a kicsinyeit a vadonba, védelmező és óvatos lesz. Még egy elveszett bocs látványa is felhergelheti őket. Slade megértette. A legtöbb szopós bocsnak volt saját anyja, aki bizonyára nagyon rossz néven venné egy másik medve beavatkozását.

Miután Slade végiggondolta a lehetőségeket, visszasétált oda, ahol Mumus és Pisztoly várta, aztán előhúzta a mobilját a zsebéből. Írt egy SMS-t a birtokvezetőjének, Wyattnek, aki folyton magánál tartotta a telefonját, rezgőre állítva. „Medvebocs csapóvasban a Flotsam Trailen, nem egészen egy kilométerrel felfelé. Hozz embereket, takarókat és elsősegélydobozt!” Megnyomta a küldés gombot. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve írt még egy üzenetet: „Meg öntapadós kötszert is.”

Miközben Slade lefelé vezette a lovát és a kutyáját az ösvényen, azon gondolkozott, hogy nem ment-e el a józan esze. Hiába szabadítja ki a bocsot a csapdából, ugyan mennyi az esélye, hogy a csöppség talál magának egy jószívű anyamedvét, aki megeteti és megvédi? Slade tudta, hogy ez tündérmesébe illő lezárása lenne a történetnek. A kicsi valószínűleg egyedül fog elpusztulni a vadonban. Rápillantott a puskájára, amit mindig magával vitt a nyeregre csatolt fegyvertokban, amikor a vadonba ment lovagolni. Nem számít, mennyit rágódott és agyalt rajta, akkor is tudta, hogy az apróságnak sokkal kegyesebb halál lenne, ha gyorsan végezne vele, mintha rövid időn belül éhen halna. De a mindenségit! Még sosem fordult elő, hogy meglátott egy kölyköt, és meghúzta a ravaszt. Az újszülött állatok gyámoltalanok. Védelmezni kell őket, hogy a fajuk fennmaradjon a következő generációk számára.

A legtöbb emberben rögtön szeretet ébred a csöppségek iránt, nyugtatgatta magát. Nincs ezzel egyedül. Felsőhajtott, és

beismerte maga előtt, hogy képtelen lenne megszabadítani a bocsot a kínjaitól, amikor annak van esélye az életben maradásra, bármilyen csekélyke is.

Miközben az embereit várta, minden másodpercet egy órának érzett. A bocs tovább nyöszörgött és bömbölt, a hangjától elszorult Slade szíve. Azt kívánta, bár ne igyekezne annyira kiszabadulni az az apróság. A csapda minden rándítással újabb kárt fog tenni a mancsában. A kis állat azonban csak küzdött tovább.

A távolban Slade meghallotta a marhatenyészet terepjárójának a hangját. A motor zúgásából rájött, hogy a Honda Pioneer UTV-vel jöttek, ami úgy nézett ki, mint egy golfautó, de erősebb volt a szerkezete, magasabb az alváza, jobb a motorja, és a kerekei a legtöbb erdei akadályon átmentek. Örült, hogy Wyatt nem lovakkal jött. A Hondával gyorsabban haladtak. Épp csak átfutott Slade fején a gondolat, és már meg is látta a jármű piros színét a fák között.

Bár Slade birtokvezetője, Wyatt Fitzgerald teljesen süket volt, az állatok szükségleteire mindig tökéletesen ráhangolódott. A legtöbb férfi padlóig nyomta volna a gázpedált, aztán satufékkal megállt volna Slade mellett, hatalmas port kavarva fel. A szőke birtokvezetőnek, akinek a haját most barna Stetson kalap fedte, azonban több esze volt ennél. Az elmúlt évek alatt jobban megértette a hangok hatását az állatokra, mint a legtöbb halló társa. Tudta, hogy a teljes gázzal működő motor zúgása halálra rémisztene egy csapdába esett bocsot. Alig látta meg Slade-et, máris lassítani kezdett, megállt, és leállította a motort.

Slade várta, hogy az emberek kiszálljanak a terepjáróból. Wyatt ugrott ki belőle elsőként. Magas férfi volt, a testét acélkeménnyé formálta a fizikai munka. Fiatalabb korában Slade bátran kiállt volna ellene, most azonban örült, hogy még mindig tűrhető kondícióban van. Következőnek Tex szállt ki, aki a szülőhelye államáról: Texasról kapta a nevét. Az inas, idős férfi kopott piros inget és poros Levi's nadrágot viselt, ő hozta az el-

sősegélydobozt meg az öntapadós kötszert. Wyatt öccse, a szintén szőke Kennedy bújt elő utoljára, az orcája valószínűleg ételtől dudorodott ki, a karjában pedig egy köteg takarót tartott, amit Slade gyanúja szerint az ágya lábánál álló ládából csentek ki. Slade úgy látta, hogy Kennedy fő tevékenysége az evés volt. Amikor a tizennyolc éves fiúra került a sor, hogy főzzön, több ennivaló végezte a szájában, mint amennyi a tányérokra került.

Wyatt, aki az olajozott csípőmozgása miatt úgy tűnt, mintha lassan gyalogolna, valójában gyorsabban odaért a másik két férfinnál. Nem sokat beszélt, csak ha feltétlenül muszáj volt, most is csak kérdően felvonta a szemöldökét, amikor Slade mellé ért.

– Ott van a kis fickó – mondta Slade hátrabökve a hüvelykujjával. – Távobabb jöttem, hogy ne féljen.

Ekkor érkezett meg Tex és Kennedy, két oldalról közrefogták Wyattet. Úgy néztek ki, mint két össze nem illő könyvtámasz: Tex épp csak felülről ütögette a százötven centit, Kennedy viszont pont olyan hórihorgas, izmos srác volt, mint Wyatt. A fiú ádámcsutkája fel-le ugrált nyelés közben. Slade orrát megcsapta a sajtos csipsz szaga.

– Honnan tudod, hogy hím az a bocs? – kérdezte Tex. Az esetek többségében a vén kecske úgy tett, mintha szenilis lenne, pedig úgy fogott az agya, mint a borotva. Nyilván még a távolból is meghallotta Slade minden elejtett szavát. – Nehéz megállapítani, ha nem néz pont oda az ember, nem igaz?

– Nem hiszem, hogy számítana – felelte Slade. – Nekem fiúsnak tűnik. De lehet, hogy tévedek.

– Pedig számít – erősködött Tex. – A nőstények nem olyan agresszívak.

A bocs abban a pillanatban megint felvisított. Wyattent kívül mindenkinek megrándult az arca.

– Mondd ezt egy feltüzelt anyamedvének, Tex! – felelte Slade.

– Van benne valami. – Tex, aki mindig zöld baseballsapkával takarta el a kopasz fejét, kiköpte a dohánylevet, az pedig épp Mumus lába mellé esett. – És ha már erről van szó, valami olyan

borzalmas marhasággal fogunk próbálkozni, mint hogy megmentjük? A mamája biztos meghallja, amekkora zsvajt csap. Olyan apró darabokra fog szaggatni minket, mint az a partipapír, ha túl közel kerülünk hozzá.

– Konfetti – helyesbített Slade. – És az anyja miatt nem kell aggódnod. Elpusztult, félig maga alá temette egy kőzapor feljebb az ösvényen. – Slade elismételte a hírt egyenesen Wyatt felé fordulva, aztán folytatta: – A bocs valószínűleg nem marad életben nélküle, de nem bírtam rávenni magam, hogy lelőjem. Ha ki tudjuk szabadítani a lábát, és a legjobb tudásunk szerint ellátjuk, legalább kap egy esélyt.

Wyatt bólintott.

– Ha meleg marad az idő, van esélye. – Minden szótagot gondosan megformált, és a szavak között tartott egy kis szünetet. Három évvel ezelőtt, amikor Slade felvette a férfit a marhatenyészetbe, idegesítette a beszéde, de azóta már megszokta. A birtokvezető összehúzta az ajkát. – Nem biztos, hogy tudja, milyen enivalót keressen. Attól függ, mióta járta az erdőt az anyjával.

Tex oldalba vágta Wyattet, hogy magára vonja a figyelmét.

– Még nincs rágófoga. Csak tavasz végén választják el őket. És csak hogy tudd: néha a bocsok egész nyáron az anyjukkal csemegéznek, aztán ősszel visszatérnek az anyatejre, amíg viszsza nem vonulnak a barlangjukba. Hiába tömi tele a pocakját bogyókkal, annak a kölyöknek akkor is szüksége lesz az anyukája tejére.

Wyatt morcosan húzta össze a szája szemöldökét.

– Mit akarsz mondani ezzel, Tex?

– Hogy eszement ötlet kiszabadítani a csapdából – csattant fel a férfi. – A mamája nélkül úgysem fog életben maradni.

– De még él! – tiltakozott Kennedy. – Legalább adhatnánk neki egy esélyt! Én biztosan ezt akarnám a helyében!

– Golyót kell repítenünk a fejébe – morogta Tex. – Ez az egyetlen emberséges megoldás.

– A puskám a tokjában van – felelte Slade. – Én képtelen voltam rá. Rád hagyom a piszkos munkát, Tex.

– A lópikulát! – Tex belerúgott a földbe a lovaglócsizmája orrával. – Tudod, hogy képtelen vagyok lelőni egy babát.

– Akkor ki lövi le? – kérdezte Slade.

Csend telepedett a férfiakra. Slade hagyta, hadd beszéljen az helyette. Aztán odavezette a többieket a bocshoz. Ahogy közeledtek, egyre jobban felerősödtek a rettegés és a fájdalom kiáltásai. Slade úgy hat méterre az állattól megállt. Elszorult a torka a cseppség száználmas nyöszörgésétől. Alaposabban szemügyre vette a csapdát, és érezte, hogy szétfeszíti a méreg.

– Szent isten!

– Mi az? – kérdezte Kennedy. – Látod az anyját?

Slade próbált nyelni.

– Nem. – Elfordult, hogy Wyatt le tudja olvasni az ajkáról, amit mond. – A csapdának foga van. Korábban nem mentem elég közel ahhoz, hogy lássam.

– Foga? – ismételte Wyatt. A kék szeme felháborodottságtól szikrázott. – De hát azt tiltja a törvény! Ebben az országban már senki sem gyárt ilyet.

– Nem, tényleg nem – erősítette meg Slade. – De ez még nem jelenti azt, hogy nem is léteznek. Az ócskások még árulják őket.

Wyatt álla megfeszült.

– Ha leszedtem a bocsról, le fogom nyomni annak a torkán, aki kihelyezte.

Slade a fejét rázta.

– Sosem találod meg. Egyetlen törvényesen dolgozó csapdakihelyező sem tenné kockára az engedélyét azzal, hogy tiltott eszközzel dolgozik.

Kennedy, aki nyilván már látott képeket fogas csapdákról, olyan fehér lett, mint a motelszobák törölközői.

– Miért tenne bárki ilyen kegyetlenséget?

– Szórakozásból. Talán azt reméli, hogy elejt vele egy kutyát vagy egy szarvast. – Slade ökölbe szoritotta a kezét, aztán kiengedte. – Vannak a világban elvetemült emberek, fiam. – Wyatt szemébe nézett, állta a pillantását. – Te sokkal jobban

értesz az állatok nyelvén, mint én. Sosem hittem volna, hogy valaha ezt fogom mondani, de így igaz. És remélem, van valami terved, mert nekem aztán semmi nem jutott eszembe.

Wyatt elfordult, hogy szemügyre vegye a rettegő bocsot. Olyan sokáig nem mozdult meg, hogy Slade majdnem megbökte a vállát. Annak a kis állatnak most van szüksége segítségre, nem valamikor a jövő héten!

– Fél tőlünk – szólalt meg a birtokvezető. – Minél kevesebb embert lát, annál jobb. Kennedy, menj el Texszel! Bújjatok el a fák között, és kerüljetek mögé! Maradjatok a közelben, hátha szükségem lesz rátok! Tex, vidd magaddal az elsősegélydobozt és az öntapadós kötést! Állj készenlétben! – Wyatt lerántotta, és a földre dobta a kalapját. Aztán megfordult, és kikapta a takarókat az öccse kezéből. – Induljatok! Minél kisebb zajt csapjatok!

Kennedy és Tex csoszogva elindult, eltávolodtak a bocstól, aztán a fák között visszafordultak felé. Wyatt Slade-re nézett.

– Pontosan mögöttem kell haladnia! Úgy értem, mintha rá akarna lépni a sarkamra, és ne beszéljen, csak ha nagyon muszáj!

Slade szinte sosem beszélt, csak ha nagyon muszáj volt. Főlőslegesnek tartotta.

Wyatt kihajtogatta a pokrócot, és megrázta. Aztán a gypjúval a kezében a bocs felé fordult, a két karját oldalra kinyújtotta, és olyan magasra emelte az anyagot, hogy majdnem eltakarta a szemét.

– Ez a terved? – kérdezte Slade. – A takaró mögé akarsz elbújni? Ugyan már! Ettől csak még nagyobbnak fogsz tűnni, és még jobban megijeszted!

Wyatt nem vitatkozott vele, amitől Slade megtorpant. Aztán rájött, hogy a birtokvezető egyetlen szót sem hallott abból, amit mondott neki. Néha elfeledkezett Wyatt süketségéről. Nem volt nehéz, mivel a férfi kiválóan kompenzálta ezt a fogyatékkosságát. Máshogy beszélt, mint a többiek, de ezt Texről is el lehetett mondani, ahogy valószínűleg néha Slade-ről is.

Slade beállt a fiatalabb férfi mögé. Csigalassúsággal köze-

ledtek a bocshoz, és Slade néha a legszívesebben azt mondta volna: „Ez nevetséges!” De inkább magában tartotta. Wyatt egyszer csak figyelmeztetés nélkül megállt, Slade viszont nem, így egymásnak ütköztek. Aztán Wyatt kivágta a karját, és eldobta a takarót. A gyapjú felrepült. Az apró bocsnak már nem feszítette meg a láncot, csak bámult felfelé, mintha az ég valahogy leszakadt volna a boltozatáról, és most ráhullana. *Ártatlan*, gondolta Slade. A babák mind így születnek, aztán a brutális valóság megfosztja őket ettől a tulajdonságuktól.

A széles gyapjúdarab az apró mackóra hullott, mint egy leeresztett ejtőernyő selyme. Abban a pillanatnyi mozdulatlan-ságban, amíg a bocsnak próbálta kitalálni, mi történt, Wyatt oda-rohant, a földre vetette magát, a hasán landolt, és átkarolta a gyapjú alatt mocorgó kupacot. Rányomta a bocsnak a takarót, aztán leszorította vele a földre; most is ugyanolyan elképesztő fürgeséggel mozgott, mint az állatok billogozása közben.

– Főnök, jöjjön, és szabadítsa ki a mancsát! – rendelkezett. – Tex, Kennedy, most!

Slade habozás nélkül odaugrott. Addig tapogatta a sűrű szövetet, amíg meg nem találta alatta a csapdát. Felemelte róla a takaró egy részét, hogy lássa a fémet, és ki tudja nyitni. Csak-hogy nem volt rajta állítható kar, amivel felpattinthatta volna.

– A fenébe!

A másik két férfi odarohant.

– Kennedy! – kiáltotta Wyatt. – Kapd el a csapdában lévő lábát! Próbáld meg mozdulatlanul tartani!

A fiú letérdelt Slade mellé, és erősen megmarkolta a kis állat vékonyka végtagját. A férfi még sosem használt csapdát, de egészen eddig a pillanatig azt hitte, hogy legalább a működési elvükkel tisztában van. Az új lábfogó csapdáknak mindkét oldalán volt egy-egy fül, amit ha egyforma erővel lenyomtak, az eszköz szétnyílt, ez az öreg vacak viszont meg sem mozdult. Slade tudta, hogy kell lennie rajta valaminek, amivel kinyithatja, de nem volt ideje megkeresni.

– Fogd erősen, Kennedy! Szét kell feszítenem!

Ez nehezebbnek bizonyult, mint azt Slade hitte. A bocs sírt és küzdött, annyira fickándozott, hogy Slade nem tudott rendes fogást találni az acélfogakon. Egy kiálló fémdarab megszurta az ujját, a fájdalom egészen a csuklójáig hasított.

– Készülj fel, Tex! Abban a pillanatban, hogy leszedem róla a csapdát, rögtön be kell kötnöd a lábát.

Tex letérdelt, és kinyitotta az elsősegélydobozt. Slade még egy ujját elvágta. A kezéről csorgott a vér, a sajátja és a medvéé is. A csapda végül engedett. A bocs felsikített a nyomás megszűnésétől. A borzalmas hang belehasított Slade fülébe, és végigkúszott a gerincén, mint egy jeges ujj.

– Segítsen tartani! – kiáltotta Kennedy.

Slade ledobta a csapdát, és a kölyökmackó mancsa után nyúlt. Wyatt megigazította a bocs fején a takarót, hogy ne tudjon kimászni alóla. Tex elkapta a sérült mancsát.

– Te jószágos ég! Az egyik uja majdnem leszakadt!

– Vágd le! – parancsolta Wyatt. – Gyorsan, egyenesen. Siess, Tex! Nem bírom már sokáig tartani.

Tex, aki régen lovakkal dolgozott egy kentuckyi versenypályán, előrántotta a zsebkését, sterilizálta, és megtette, amit kellett. Aztán felkapott egy műanyag üveget, és fertőzésgátlót nyomott a nyílt sebbe, hogy kitisztítsa.

– Siess! – ismételte Wyatt. – Kötözd be, hogy elálljon a vérzés!

– Csak tartsd erősen! – Tex megfogott egy másik tubust, és a medvebocs lábára csorgatta a krémes tartalmát. – Helyi érzéstelenítés. Hogy ne fájjon neki annyira. – Egy hatalmas gézdarabot az állat lábfejére nyomott, aztán megfogta az öntapadós, rugalmas kötszert, amivel a lovakat szokták bekötözni, és ami pár napig általában tartotta az állatok lábát. Amikor végzett, elvágta a kötést, és bedugta a végét egy hajtás alá. – Tessék! – mondta. – Engedd el, aztán vonulj vissza! Azok a kis karmok borotvaélesek.

Wyatt elengedte a fickándozó kupacot. A bocs egy kicsit még mászkált a takaró alatt, nem talált ki alóla azonnal. Ken-

nedy előreugrott, megfogta a gyapjú sarkát, és lerántotta az apróságról. Amikor a maci újra megpillantotta a napfényt, megpróbált elszaladni, de fejfel előre belezuhant egy bokorba. Megpördült, és szembefordult a kiszabadítóival. Slade csodálta a bátorságát. Olyan aprócska volt, hogy az anyja még vihette volna a szájában, de máris készen állt rá, hogy megküzdjön az életéért.

– Olyan szép, mint egy aranyrög! – állapította meg Tex.

– Ilyen aranyosat még életemben nem láttam – helyeselt Slade. – Szerinted hozzánő valaha a füléhez?

Wyatt aki időközben ügyesen talpra ugrott, egyenesen a bocshoz beszélt, ami már eltűnt a bokrok között.

– Jusson eszedbe, kismackó, mit evett az anyukád, és menj vissza a barlangodba éjszakára, hogy jó melegben legyél!

Slade már a gondolatát is gyűlölte, hogy mi várhat most a bocsrá.

– Minden tőlünk telhetőt megtettünk – mondta, elsősorban önmaga megnyugtatóására. – Ideje elmenni innen, hogy szegény kis fickó magához térhessen a nagy ijedségből, és összeszedhesse magát.

– Még sose nem láttam sárga színű fekete medvét – jegyezte meg Tex. – Nem semmi látvány lesz, ha megnő! Tetszik az a fekete minta a hátán meg a pofáján.

– Igen, gyönyörű állat lesz – helyeselt Slade. – Ha megéri.

Kennedy komolyan bámulta az apróságot.

– Olyan csepp! Miért nem adunk neki valami kiskutyáknak való tápot vagy hasonlót?

Wyatt az öccsére szegezte a tekintetét.

– A fekete medvék etetését tiltja a törvény, Kennedy.

Kennedy könnyörögve pillantott a bátyjára.

– De lehet, hogy elpusztul!

– Tudom, de nem a mi dolgunk eldönteni, mi a legjobb megoldás – felelte Wyatt. – Ha életben marad, hatalmas állat lesz. A százharminc kilót is eléri, talán még annál is nehezebb lesz. Ha ennyivalót kap az emberektől, nem fog félni tőlük, ami-

kor éhes. Ez elég nagy problémát jelentene neki is, és az emberek számára is veszélyes lenne.

Kennedy felsóhajtott.

– Csak épp nem érzem helyesnek itt hagyni egyedül, amikor nincs mit ennie.

Slade igazat adott neki.

– Felhívom a hal- és vadvédelmi hivatalt – mondta. – Talán kijönnek érte, és beviszik egy medvetothonba.

– De még ha úgy döntenek is, hogy segítenek neki, el fog tűnni innen, mielőtt kiérnének! – vitatkozott Kennedy. – Hogy a picsába fogják be?

– Vigyázz a szádra! – felelte Wyatt. – Tudod, mi anyá véleménye a csúnya beszédről.

– Minden korombeli így beszél! – ellenkezett Kennedy. – Ugyan már, Wyatt! Még a te korodbeliek is így beszélnek!

– Egyetlen korombeli szájából sem hallottam még ezt a szót – vigyorgott a bátyja.

– Nagyon vicces – húzta el a száját Kennedy.

A bocs dörmögve-sántikálva eltűnt a bokrok között. Mindnyájan nézték, amíg el nem nyelte a vadon.

– Ha életben marad, és eljön a marhatenyészetbe, fel fogjuk ismerni a lábnyomát – állapította meg Kennedy. – A jobb mellső mancsán csak négy lábujja van.

– Ez jó név lenne neki: Négy Lábujj – mondta Tex. Leprolta a farmerját, majd hozzátette: – Akkor ezzel meg is volnánk. A mai jó cselekedetet kipipálhatjuk. Szépen bekötöttem a lábát. Veszített egy kis vért, de abba még nem fog belehalni.

Slade azon töprengett, hogy nem lett volna-e humánusabb megoldás lelőni a medvebocsot, de ezeket a gondolatait megtartotta magának. Az ő döntése volt, hogy idehívja Wyattet segíteni. Abban a pillanatban úgy tűnt, nem tehet mást. Most pedig, miután már végeztek, semmi értelme a döntése helyességén elmélkedni.

– Menjetek előre, fiúk, vigyétek el a kocsit! – javasolta. – Én majd lassan leereszkedem a hegyről a lovammal.

Wyatt kirázta a takarót, összehajtotta, aztán elment a kapujáért.

– Lent találkozunk, főnök.

Slade délután négyre ért vissza a marhatenyészetbe. Kennedy levette a nyeret Mumusról, és megígérte, hogy ledörgöli az állatot, mert akkor a főnöke fel tudja hívni a hal- és vadvédelmi hivatalt, mielőtt véget ér a munkaidő. Slade elindult, közben arra gondolt, hogy a fiú kezd felnőni, már nem duzzog és morog mindig, ha dolgoznia kell. Kiült a teraszlépcsőre, és bepötyögte a számot a mobiljába. Egyenesen egy Wilson nevű emberhez kapcsolták, amit jó jelnek vett, ám ezt követően egyre rosszabb lett a helyzet.

Wilson meghallgatta a történetet, aztán közölte, hogy Slade nem tudhatja pontosan, hogy a medvebocs, amit talált, tényleg a sziklaomlásban elpusztult anyamedvé-e. Hiszen korábban nem látta őket együtt, és a cseppség majdnem másfél kilométerre volt a baleset helyszínétől.

– Átkutatam a területet a földomlás környékén – ismételte Slade. – A kutyámnak jó a szaglása. Nem volt bocs a tetem körül.

– Megértem a csalódottságát – felelte a férfi.

– Nem, nem hiszem, hogy megérti. Nem először látok medvét. Biztos vagyok benne, hogy ez a bocs elárvult. Megsérült, és túl kicsi ahhoz, hogy egyedül életben maradjon.

– Tudom, hogy ön őszintén hisz ebben. Elismerésre méltónak tartom, hogy segített a bocson, és ellátta a sebét. Általában lebeszélem az embereket az ilyesmiről, de úgy tűnik, az ön alkalmazottja remek munkát végzett. Az a csapda sokkal nagyobb kárt tett volna benne, mire mi oda tudunk küldeni valakit.

– Így is elég kárt tett benne.

– Biztos vagyok benne, hogy borzalmas volt – mondta együttérzően Wilson. – És miután energiát fektetett az állat jólétébe, még fontosabbnak érzi, hogy életben maradjon. De meg

kell értenie a mi álláspontunkat is. Az emberek gyakran mentenek meg olyan élőlényeket a vadonban, amiknek egyáltalán nincs szükségük segítségre. Csak mert nem látta az anyját, nem biztos, hogy tényleg elpusztult, vagy nincs a közelben.

– Az anyja egy halom kő alatt hever – közölte Slade határozottan. – Láttam őt. Keresni kezdtem a kölykeiket. Egyet sem találtam. Ez a szőke apróság volt az egyetlen bocs a környéken.

– Nem tudhatja biztosan. A fekete medvék nőtényei megsztják a területüket más anyákkal, különösen a saját lányaikkal. Nem töltik együtt az időt, de találkoznak egymással. Lehetséges, hogy a területen két anyamedve is él a bocsaival, és tragikus lenne, ha elvinnék a kicsit az anyjától. A feketemedve-rezervátumok sokat fejlődtek a bocsok szabadon eresztésében, de nem mindig járnak sikerrel, és ha kudarcot vallanak, annak szomorú a vége. A bocsok vagy elpusztulnak, vagy visszakerülnek a medveotthonokba. Ha lehetséges, utána átadják őket egy állatkertnek vagy medvelesnek. Ha pedig nem, akkor örökre a medveotthonban maradnak. Ön szerint ilyen egy boldog medveélet?

Slade hátradöntötte a fejét a veranda tartóoszlopának, és behunyta a szemét. Az ujján még mindig sajgott a szúrt seb, amiről az jutott az eszébe, hogy vajon a bocsot mennyire gyötörheti a mancsa.

– Az lenne ideális, ha minden medve a természetes környezetében élhetne. Másrészről viszont nincs nekik olyan rossz dolguk az állatkertben sem, és így sokat tanulhatnak a gyerekek és a felnőttek a fajukról.

– Az állatkertek és a rezervátumok csodálatos lehetőségek, de csak Oregon államban huszonöt-harmincezer fekete medve él, Mr. Wilder. Ön szerint hány medvemenhely létezik az Egyesült Államokban?

– Nem tudom, de ön biztosan megmondja.

Wilson felsóhajtott.

– Nem tudom a pontos számot, de azt igen, hogy így is élnek olyan fekete medvék fogságban, amiknek még nem találtak otthont, és a számuk egyre nő.

Slade maga is látta, mi lesz ennek a vége. Négy Lábujjat nem fogják megmenteni, és akármit mond, nem tud ezen változtatni. Azt kívánta, bár látta volna a cseppséget az anyjával a nőstény medve halála előtt, de nem így történt, és nem vádolta az államot, amiért nem hajlandóak elvinni egy bocstot a természetes környezetéből, ha nem áll a rendelkezésükre sziklaszilárd bizonyíték arról, hogy ez tényleg szükséges.

A beszélgetés végére Slade úgy érezte, hogy Wilson rendes ember, csak nagyon kemény a munkája. Nehéz volt a szíve, és cseppet sem örült, amikor meglátta, hogy az istálló felől Kennedy közeledik felé, a szőke haját összeborzolta a szél. Tudta, hogy a gyerek azt reméli: a főnöke jó híreket kapott.

– Mit mondtak Négy Lábujjra? – érdeklődött Kennedy, pedig még hat méterre járt Slade ülőhelyétől. – Megmentik?

Slade azt kívánta, hogy bár értene a hazudozáshoz, és akaratlanul is azon járt az agya, hogyan szépíthetné meg a tényeket. Ebben a hírben azonban semmi szép nem volt, így egyenes választ adott Kennedynak, aki aztán láthatóan megtörve bandukolt el. Pár perccel később Slade utánament. El kellett végeznie a szokásos esti feladatokat, és azzal nem jut előre, ha csak csalódottan ücsörög.

Két órával később, amikor Slade épp szénát emelt át villával a hátsó legelő kerítése felett a lovak etetőjébe, észrevette, hogy az erdő szélén megvillan valami aranyszínű. Megdermedt, olyan erősen szorította a kezébe a villa nyelét, hogy megfájdultak az ujjpercei. A medveboc. A ház udvarát minden oldalról elkerített legelők vették körbe, amelyek egészen a környező erdőig nyúltak. Az első fák mögött szűk egy kilométerrel Slade földje beleolvadt az állami vagy szövetségi területekbe. Hogy a csudába talált el az a csöppség a marhatenyészetig a sziklás terepen keresztül?

Pisztoly, aki mindenhová elkísérte Slade-et, halkan morgott. A gazdája letette a villát, és megsimogatta az állat selymes fülét, amely a tövénél felfelé állt, aztán lecsüngött.

– Ne keménykedj már, Pistoly! Csak egy kölyök!

A bocs sírni kezdett. Valószínűleg ezzel a hanggal hívta az anyját, ám ő nem volt itt. Csak Slade hallotta.

– A fenébe is, Négy Lábujj, ne csináld már! – mormolta a férfi. Az alkonyaton átkúszó, szívszorító hang sürgetően csengett. – Menj el!

Slade majdnem halálra rémült, amikor megszólalt mögötte Wyatt.

– Már pár órája itt van, főnök. Biztos követte magát visszafelé jövet.

Slade megfordult, és a birtokvezetője szemébe nézett.

– Miért tenne ilyet?

A kérdésre egy ideig nem érkezett válasz. Aztán Wyatt előrelépett, és a kerítés felső rúdjaára tette a kezét. Az erdős hegyoldal zöld háttere erős kontrasztot alkotott a kék szemével és a szőke hajával, amelyet a gallérja felett csavargatott az esti szél. A tekintetét Slade arcán tartotta.

– Mindnyájan segítettünk rajta, de maga jött el onnan utoljára. Valószínűleg a bűvőhelyéről figyelte magát.

– Halálra rémisztettük.

– Lehet, de mi kevésbé vagyunk ijesztőek, mint egyedül maradni a vadonban. – Wyatt vállat vont, látszott az ingen keresztül, ahogy megfeszülnek, majd elernyednek az izmai. – Nincsenek válaszaim, főnök. Csak annyit tudok biztosan, hogy itt van. Kicsi, megsérült, egyedül van, és éhes. Tényleg olyan furcsának találja, hogy úgy érzi, mi vagyunk az egyetlen reménye?

– Ne mondd ezt!

– Akár kimondom, akár nem, ez az egyetlen magyarázat. – Wyatt áthelyezte a testsúlyát az egyik lábáról a másikra. – Kennedy elmondta, milyen választ kapott a hivataltól. Nem beszélt butaságot az az ember. Nem tudhatta biztosan, hogy Négy Lábujj tényleg az elpusztult anyamedve kicsinye. Legalábbis akkor még nem. Most már más a helyzet. Ha Négy Lábujjnak kint lenne az anyukája, nem jött volna ide.

Slade néha utálta, ha egy másik férfi tanulmányozza az arcát. Az érzelmei csak rá tartoztak, és félt, hogy túl sokat el-

árulnak a vonásai. Elfordult Wyatt-tól, és a mező másik végébe bámult.

– Nem azért jöttem ide, hogy olyasmibe kergessem bele, amit nem érez helyesnek – folytatta Wyatt. – Csak szeretném, ha tudná, hogy bárhogyan dönt, én támogatom.

– Milyen megnyugtató!

– Hogyan?

Slade hosszan kifújta a levegőt, aztán visszafordult Wyatt felé, hogy a férfi leolvashassa a szájáról, mit mond.

– Azt mondtam, hogy az agyamra mész.

A fiatalabbik férfi szája széles mosolyra húzódott.

– Segíteni fog neki. Ugye?

– Ha nem teszem, akkor közelebb jön, és egész éjszaka nem fogok tudni aludni tőle. Mintha azt ismételné, hogy „Hé! Hé! Hé!”. Olyan ártatlan, olyan zavarodott! A legszívesebben megölelném, és álomba ringatnám. Olyan helyes kis fickó! Fájdalmi vannak. Valószínűleg halálra rémült. És biztosan éhes. Nem faragtak engem elég kemény fából ahhoz, hogy elkergetsem.

– Bedughatná a fülét. Most, hogy biztosan tudjuk, hogy az anyja elpusztult, reggel megint felhívhatná az irodát.

Slade a fejét rázta.

– Nincs rá bizonyítékom, hogy elárvult. Holnap is ugyanazt a választ kapnám, mint ma, és jó okkal. Az államnak a beavatkozásban meg kell húznia valahol a határt.

Wyatt felsóhajtott.

– Ha maga nem eteti meg, nekem kell. Máskülönben Kennedy biztosan magára vállalja ezt a feladatot, és mivel feltételeesen van szabadlábon, nem hagyhatom, hogy bajba kerüljön. Megígértem a szüleimnek.

Slade felemelte a tenyerét.

– Én okoztam ezt a kalamajkát, én is rendezem el. Csak azt nem tudom, mivel etessem meg.

Wyatt elmosolyodott.

– Találtam egy receptet az interneten, amiben leírják, mi-

vel etetik a feketemedve-bocsokat az egyik medveotthonban. Kennedy bement a városba, és megvette a hozzávalókat.

Slade kuncogva ingatta a fejét.

– Honnan tudtad, hogy úgy döntök, megetetem?

Wyatt megint felhúzta a vállát.

– Nem tudtam. De mint mondtam, ha maga nem teszi meg, nekem kell. Ha az öcsém megszegi a törvényt, és lebukik, tíz évre börtönbe csukják.

– Nem fogunk lebukni, itt a világ végén semmiképp. – Slade megdörgölte a tarkóját. – Legalábbis most még nem. Három év múlva talán, de Kennedy felfüggesztett büntetése addigra érvényét veszti, én pedig sosem fogom senkinek elárulni, hogy bármi köze is lett volna hozzá.

– Mi lesz három év múlva? – kérdezte Wyatt a homlokát ráncolva.

Slade kinézett az éjszaka közeledtét jelző sötétre.

– Ez a medvebocs addigra óriásira nő, és egyik este talán bebandukol a városba, hogy szundítson egyet valaki teraszán.